Ч. 21 Субота 26 січня (8 лютого) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма принимають ся лиш фрапковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З буджетової комісиї. — Угорский сойм. — Бурскі відпоручники про анґлійску ноту.)

В середу раджено в дальшім ході над етатом середних шкіл. Промовляли пп.: Пернерсторфер, Гофман, Веленгоф і Козловский, котрий в своїй бесіді обговорював широко педостаточну опіку правительства над середними школами в Галичині. При тім зажадав бесідник уможливленя реалїстам учащати на університети, помноженя стипендий для учительских кандидатів, витикає хиби в науці новочасних язиків, пригадує постулят галицкого сойму, щоби привернути іспитоване з релїґії при матурі, і вкінци промовляє за удержуванем тішиньскої ґімназиї вже в слїдуючім роцї. — Пос. Робіч промовляє за істнованем словеньскої ґімназиї в Целю, посол Штайнвендер жадає усуненя греки з ґімназий, а натомісгь заведеня новочасних язиків і ґімнастики; пос. Кайзер виступає взагалї проти всіх ненїмецких ґімназий, які в найлїпшім случаю треба перенести з нїмецких міст, щоби не розбуджували спорів і борб між населенем; пос. Курц протестує против перенесеня ческої ґімназиї з Опави до иншого міста, а так само пос. Герольд виказує, що коли би мав наступити такий розділ, скілько нїмецких ґімназий треба би перенести з ческих та иньших славяньских міст. — Пан Міністер просьвіти др. Гартель ствердив, що мимо неприхильних условин, розвій австрийского шкільництва виказує значний поступ. Бесідник заявляє ся за задержанем науки грецкого язика та взагалї зв гуманїстичними студиями. Що-до заведеня одностайности серед них шкіл, держава мусїла заняти обсервацийне становиско супротив приватних проб. Що-до військових пільг для абсольвентів середних шкіл, міністер висказує переконане, що они є причиною переповненя середних шкіл, та що ті пільги належить признати також иншим заведеням шкільним. В сім напрямі ведуть ся переговори з міністерством війни. В справі жіночих ґімназий міністер заховує прихильне становиско але їх удержавнене не уважає усправедливленим. Відтак говорив про поліпшеня платні учителів, доконані в послїднім часї та про стараня задля запобіженя недостаткови учительских сил. Що дотикає жидівскої релїґії в Галичинї, міністерство виготовлює одностайний плян. Зажаленя на плян науки руского язика в Галичинї в середних школах є звісні міністрови і в сїй справі поручено галицкій шкільній радї, щоби наукові пляни переглянула і предложила міністрови просьвіти. Що дотикає заведеня руских рівнорядних кляс в другій державній ґімназиї в Чернівцях і румуньских паралельок в Сучаві ведуть ся переговори. Відтак міністер перейшов до квестиї спірних середних шкіл однак дав лише виминаючу відповідь в справі словіньскої ґімназиї, а удержавнене польскої тішиньскої ґімназиї відложив до часу, коли она скомплетує ся, запевнюючи їй субвенцию в тій самій висотї, що приватній, нїмецкій ґімназиї з Фридку. По міністрі промавляли пп. Форшт, Перґельт, Ріці і Крамарж.

На засїданю комісиї в середу обговорював п. Лупул стан шкіл середних на Буковинї і домагав ся заведеня двох ґімназий, одної в полудневій Буковинї, румуньскої і другої в північній Буковинї, рускої. Промавляв потім цїлий ряд бесїдників в справі словіньскої ґімназиї в Целлю, на чім покінчено остаточно дебату над школами середними. В голосованю принято великою більшостию резолюцию в справі нїмецкої ґімназиї в Фридеку і польскої в Тїшинї. Резолюция жадаюча перенесеня ческої ґімназиї з Опави до иншого міста упала 27 голосами против 19. Резолюцию що до знесеня словіньскої ґімназиї в Целлю і перенесене еї до Марбурґа принято 25 голосами против 11. За нею голосували всї Нїмцї, Італїянцї і пос. Пернерсторфер, против всї Славяни і пос. Лупул. Напружене з причини вислїду того голосованя було таке велике, що буджетова комісия може перший раз від многих лїт була повна. Вислїд голосованя в справі словіньскої ґімназиї викликав величезне роз'ярене серед Словінців. Клюб полуднево-славяньских послів зібрав ся зараз на засїдане, на котрім ухвалено вести в парляментї обструкцию.

В угорскім соймі обговорювано в часї буджетової дискусиї економічне положене руского населеня. Пос. Рабаш обговорював дїяльність правительства в тій справі і заявив, що хоч правительство досить зробило, то однако богато ще працї потреба аби піднести бідне руске населене і вирвати его з нужди.

До Гаґи прибули проживаючі в Европі відпоручники бурских републик і заявили в справі анґлійскої ноти, що відповідь Анґлїї цїлком їх не здивувала. Заява Анґлїї, що перебуваючі в Европі відпоручники Бурів не суть представителями бурских републик єсть нещира, бо анґлійске правительство дуже добре знає, що коли минувшого року була бесїда о мирових переговорах, то правительства бурских републик заявили, що без запитаня Кріґера і відпоручників перебуваючих в Европі нічого не зроблять.

НАШИЙНИК.

(З француского — Ґі де Мопассанта.)

Була одною з тих хороших і принадних дївчат, уроджених, немов би через похибку долї, серед бідної, урядничої родини. Не мала віна, ніяких виглядів на будуче, ніякої нагоди, аби еї пізнали, зрозуміли, аби віддала ся за чоловіка заможного — на становищи. Позволила віддати себе за молодого низшого урядника з міністерства просьвіти.

Одївала ся скромно, бо не могла прибирати ся, але була нещаслива, як королївна позбавлена престола; женщини не мають верств нї кляс, їх краса, принада, елеґантність, заступають рід і гербп. Вроджена принада, гнучкість умственна єсть їх єрархією, — з дївчат сільских виносить їх навіть на великі панї.

Терпіла безнастанно і дївмаючо, відчуваючи, що уроджена до всїх розкошний і достатків.

Боліла еї скромність мешканя, нагота стїн, знищена обстава, чи бридкість материї. Всї річи, о яких инша женщина тих кругів цїлком би не думала, мучили еї і обурювали. Вид грубої Бретанки, занятої веденем невеличкого господарства домашного, будив в нїй всї жалї і несповнені надїї.

Думала о хороших комнатах, сальонах, обиваних всхідними материями, осьвічуваних лямпами на бронзових підставах, о двох льокаях в панчохах, дрімаючих в великих фотелях величавих сїний; старанній обставі, обитій шовками, і неоцїнених дрібничках, о малих жіночих будуарах, запашних, немов сотворених до балаканки вечірною порою з найблизшими приятелями.

Коли сїдала до обіду при округлім столї, закритим не сьвіжим обрусом, напротив мужа, котрий відкриваючи вазу, говорив урадований:

— Ах, яка добра зупа! Чи може бути що лїпшого, — она гадала о богатих пирах, лискучих сріблах, диванах, зелени полудневих ростин, и т. ин.

Не мала одежий, не мала золота, нї инших дорогоцїнностий, — нїчого.... А лише то любила; до того лише чула ся сотворена. Так бажала би подобати ся, аби нею любовали ся, еї окружали і глядали.

Мала одну богату приятельку, товаришку з монастиря, котрої навіть не могла вже відвідувати, так терпіла, вертаючи від неї до свого бідного мешканя. І плакала цїлі днї зі смутку, жалю і розпуки.

. . . .

Одного вечера вернув муж до дому з сияючим лицем, і держав в руцї велику подорожну куверту.

— Маєш, — сказав, — отсе для тебе.

Розірвала поспішно куверту, а виймаючи хорошу карту друковану, перечитала:

„Міністер просьвіти і панї Ґ. Рампоно просять пп. Льоазелїв на вечерок в міністерстві, в понедїлок, 18 сїчня“.

Замість урадувати ся, як гадав муж, панї Льоазель кинула з невдоволенем запросини на стіл, кажучи:

— Щож хочеш, аби я з тим зробила?

— Алеж, дорога, я гадав, що будеш вдоволена. Не буваєш нїгде, а то дуже красна нагода. Я мав богато труду, заки всціп роздобути запрошене. Всї того добивають ся, і для урядників не богато місця лишає ся. Побачиш там цїлий урядовий сьвіт.

Дивила ся на него з гнївом, і нетерпеливо спитала:

— Щож я маю на себе надїти, коли там пійду?

Не гадав о тім; почав змішаний:

— Алеж сукня, в котрій ходиш до театру, менї видавалась би цїлком доброю.... менї....

Замовк здивований, наляканий, побачивши жену, що заходила ся від плачу. Великі сльози спливали з очий вздовж лиця. Відозвав ся, загикуючись:

— Що тобі? що тобі стало ся?

З трудом здержала біль, і отираючи очи, почала говорити, силуючись бути спокійною:

— Нїчого. Лише не маючи в що одїти ся, не можу піти на то приняте. Запрошене

Новинки.

Львів дня 7-го лютого 1902.

— З епархії станиславівскої. На конкурс з речинцем до 24-го н. ст. марта с. р. розписані парохії: 1. Підлуже дек. станиславівского, 2. Залуче над Черемошем дек. снятиньского, 3. Глубічок дек. скальского, 4. Поморці дек. чортківского, 5. Коломия і 6) Звинячка дек. кудринецкого. — В пропозицию приняті: на Воскресїнцї оо.: Марк Шанковский, Йос. Смеречиньский, Теоф. Глїбовицкий, Яросл Луцик, Алекс. Базилевич, Ден. Билиньский, Іпол. Бабяк і Григ. Селяньский; на Постолївку оо.: Алекс. Шарковский, Вас. Демянчук, Ів. Матковский, Євг. Дудкевич і Мих. Дроздовский. — Введені оо.: Тарас Турчманович яко завідатель в Підлужу, Мих. Стрицко (новопост. пресвитер) яко прив. сотрудник в Річці, Володим. Билинкевич (новопост. прес.) яко прив. сотрудник в Вербівци, Йос. Сохор яко сист. сотрудник в Гостові, Ів. Луцкий (новопост. пресвит.) яко прив. сотрудник в Кривотулах і Яросл. Левицкий (новопост. пресв.) яко прив. сотрудник в Кошилівцях. — Правительство визначило дотацию для прив. сотрудників в Королївцї і Космачи. — Від конкурсового іспиту увільнені оо.: др. Григ. Литвинович на все і Йос. Харжевский із Сонова на один раз. — Провізоричним катихитом 6-кл. муж. нар. школи в Коломиї іменований о. Юст. Гірняк із Гвозда дек. надвірняньского. — Відпустку для покріпленя здоровля продовжено о. Ал. Сабатови з Річки на два місяцї.

— Поминальне богослуженє за упокій бл. п. проф. Олександра Огоновского відбуде ся заходом родини в понедїлок дня 10-го н. ст. лютого о 9-ій годинї рано в Успеньскій церкві.

— Загальні збори львівскої філії „Просьвіти" відбудуть ся дня 14-го о 11-ій годинї рано в льокали товариства руских ремісників „Зоря" улиця Краківска ч. 17 у Львові. — Просить ся о численну участь так місцевих як замісцевих членів!

— Закон про марґарину війшов вже в житє. Приписи що-до виробу марґарини, які появили ся на днях, мають забезпечити публику перед продажю марґарини замість масла. Після сих приписів марґарина, чи яко смалець чи товщ, буде появляти ся в торговли в опакованю, на якім буде видніти на червоній перепасцї чорними буквами фірма фабриканта і рід виробу. В дрібній продажи марґарина буде мати також червону перепаску, а куснями марґарини мусять мати форму кубічну.

— Руский театр дає в недїлю 9-го н. ст. лютого на послїдне представленє в Дрогобичи народну комедию Гр. Квітки „Сватанє на Гончарівцї", відтак перейде на три представленя до Стрия, а звідтам на десять представлень до Долини. В Стрию представить: ві второк (дня 11-го) „Пісни в лицях" народну оперу в 3 актах М. Кропивницкого і Порошина; в середу (дня 12-го) „Невольник" історичний образ в 5 дїях М. Кропивницкого; в четвер (13-го) „Уріель Акоста" драму в 5 дїях Кароля Ґуцкова. — Представленя в Долинї зачнуть ся в суботу 15-го лютого оперою „Пісни в лицях".

— Людовий театр в Коломиї завязав ся перед кількома місяцями при „Товаристві взаїмної помочи учителїв народних" і майже що недїлї дає вистави під режісерством п. Біберовича. Послїдні два рази виставлено „Наталку Полтавку". Оба рази велика саля „Щадничої Каси" (рівна салі львівского Нар. Дому) була випродана і публика з усяких сфер і народностий одушевлялась так самою штукою і співами, як і дуже вдатною грою аматорів, виведеною під проводом такого знаменитого режісера народних штук, який є бувший директор руского театру.

— Замах в Букачівцях. Недавно ми подали вістку, що підчас забави в домі аптикаря в Букачівцях вибухнули під вікном штучні огнї. Тепер показує ся, що се були не штучні огнї, але якась злобна рука вкинула через вікно пачку пороху з запаленим льонтом. На щастє пабій не влетїв до салї, де гості забавляли ся, але розбив ся о вікно і тут експльодував з незвичайною силою, як на стрільничий порох, бо вирвав рами вікна. З гостий нїхто не потерпів нещастя. Доси не викрито злочинця чи збиточника, але — як догадують ся — мусїв се зробити хтось з невдоволених, що его не запрошено на забаву.

— Огонь. В селї Ганусівцях, повіта станїславівского вибух дня 21-го сїчня великий огонь і згоріли чотири обійстя господарскі разом з цїлим торічним добутком. Причиною огню було, що хлопчиско Семко Вовк обходив ся неосторожно з сїрниками в шопі.

— Нагла смерть від упливу крови. При ул. Сташица номер оногди в пивници одного із шинків при тій улици 65-лїтний зарібник Петро Матвіїв. Шинкар післав его до пивницї, щоби напомпував воздуха до приладу, що жене пиво з пивницї до шинку. Коли Матвіїв довго не вертав, пішов шинкар сам до пивницї і тут застав Матвієва в калюжи крови вже неживого. Показало ся, що Матвієви підчас помпованя воздуха до приладу, розвязав ся бандаж завязуючий незагоєну рану на нозї, в наслїдок чого кров так борзо сплила, що Матвіїв номер на місци.

— Скажений кіт покусав дня 26-го сїчня с. р. в Сокали дра Яюса, его жену, сина і дочку, а другого дня покусав на улици діюрнїста староства Яміньского. Всї покусані від'їхали на катїнку до Кракова. Скаженого кота не можна було доси убити, тому староство наказало вибити всї коти в містї.

— Померли: Климентина Редкевичївна, дочка архикатедр. проповідника при церкві сьв. Юра у Львові, учениця V-ої кл. гімназияльної, дня 5-го лютого, в 17-ім роцї житя; — Павло Белей, міщанин Войнилова, брат редактора „Дїла", дня 4-го с. м. в 37-ім роцї житя.

Телеґрами.

Петербург 7 лютого. Архикнязь Франц Фердинанд прибув вчера пополудни до Варшави, де на повитанє достойного гостя зібрали ся на двірци цивільні і войскові власти з ґенерал-ґубернатором Чертковом на чолї. По представленю архикнязеви почетної служби і по перегляді почетної компанії від'їхав архикнязь в дальшу дорогу до Петербурга.

Софія 7 лютого. Бувший учитель ґімназиї Каранджутов убив вчера міністра просьві-

---

дай котрому з товаришів, котрого жінка лїпше має ся, як я.

Був в розпуцї. Відозвав ся знов:

— Слухай, Матильдо! Кілько би то коштувало? — прилична сукня, що могла би тобі придати ся і при иншій нагоді, щось недорогого?

Она хвильку думала, розважаючи і обчисляючи, якої суми треба би зажадати, аби вдоволити потреби, не виставляючи ся на відмову ощадного мужа.

По хвили сказала:

— Не знаю на певно, але гадаю, що за 400 франків могла би я всьо справити.

Поблїд трохи, бо саме ту суму відкладав на купно рушницї і забезпеченє собі дозволу на польованє на слїдуюче лїто в рівнинах Нантер, де з кількома приятелями мав би часом в недїлю поїхати для розривки. Однако відповів:

— Нехай буде й так. Даю 400 франків, але старай ся мати як найкрасшу сукню.

. . . .

Надходив день принятя, а панї Льоазель видавала ся сумна, неспокійна. Однако сукня була готова. Муж спитав єї одного вечера:

— Що тобі? Від трех днїв ти якось не своя.

Она відповіла:

— Болить мене, що не маю нїяких дорогоцїнностий, нї одного камінця, нїчого, нїчого вложити на себе. Буду виглядати дуже погано. Я волїла би вже навіть цїлком не іти на то принятє!

— Приберeш які сьвіжі цьвіти — відповів. — То дуже красно виглядає в теперішній порі. За десять франків будеш мати кілька хороших рож.

Але то єї не пересьвідчило.

— Нї.... нема нїчого більше прикрого, як виглядати убого супротив богатих женщин.

Муж скрикнув по хвили:

— Але якаж ти нерозумна! Іди до твоєї приятельки, п. Форестіє і попроси, аби тобі що пожичила з дорогоцїнностий. Ти з нею досить добре жиєш і не возьме тобі того за зле.

— Правда, не прийшло менї то на гадку — відозвала ся з радостию.

На другий день удала ся до приятельки та розповіла їй о своїм клопотї.

Панї Форестіє підійшла до ошкленої шафи, взяла досить велику коробку і ставляючи єї перед приятелькою отворила і сказала:

— Вибирай, моя люба!

Побачила насамперед пречудної роботи венецкий хрест, камені оправлені в золото, нашийник з перел. Примірювала ті прикраси перед зеркалом, прикладала надумуючи ся і не могла рішити ся розстати ся з ними, віддати їх. Заєдно питала:

— Не маєш вже нїчого більше?

— Алеж маю, маю, дорога, лише не знаю, що може тобі подобати ся.

Вкінци принесла атласову коробку, в котрій полискував величавий брилянтовий нашийник. Серце почало їй сильно бити, єї руки коли закладала его на шию на високім ковніри щоденної сукнї. Стояла так одушевлена, не тямлячи себе добру хвилину. Відтак надумуючи ся, спитала неспокійно:

— Можеш менї то позичити?

— Алеж очевидно.

Кинулась їй на шию, стискаючи з жаром, відтак вертала до дому щаслива, несла свій скарб.

Надійшов день принятя. Панї Льоазель мала велике поводженє. Була красша від инших, елєґантна, звинна, усьміхнена, шалена з радости. Всї пани глядїли на неї з одушевленєм, питали о єї імя, старали ся представити. Всї хотїли з нею танцювати. Замітив єї і мінїстер. Танцювала пристрастно, упоєна щастєм, не гадаючи о нїчім, в триумфі своєї краси, слави, поводженя, окружена родом хмари щастя, що утворило ся з тих всїх одушевлень і бажань — цїлковитої побіди, так милої серцу кождої женщини.

Вкінци коло четвертої години рано вийшли з салї. Муж від півночи вже дрімав в малім віддаленім будуарі разом з трема иншими, котрих жінки добре бавили ся.

При виходї закинув їй на рамена намітку простеньку, щоденну, котрої вигляд не годив ся з сьвітлим балевим убором. Чула то і спішила ся дуже, аби єї не помітили инші женщини, що одївали ся в хороші, богаті футра.

Муж здержував єї:

— Зажди хвильку. Застудиш ся. Пійду покликати фіякра.

Але она цїлком его не слухала і скоро збігала зі сходів. Коли вже були на улици, не найшли нї одного фіякра; стали шукати, накликуючи з цїлої сили переїзджаючі здалека повози. Зійшли аж до Секвани, утомлені, дрожачи від студени. Вкінци на бульварі найшли один з тих допотопних повозів, які можна бачити хиба ще лиш в ночи, немов би в день встидали ся своєї нужди.

Відвіз їх до дому, на улицю де Мартір і поволи зі смутком вступали на сходи свого мешканя. „Скінчило ся!" погадала она. „О десятій треба бути в бюрі мінїстерства" говорив він собі утомлений.

Перед зеркалом здоймила з рамен намітку, бо хотїла ще раз побачити себе в своїй красоті. Але нагле скрикнула пронизаючо. На шиї не було нашийника.

Муж напів роздїтий, спитав:

— Що тобі?

Она напів непритомна обернула ся до него.

— Нїчого... нїчого... не маю нашийника панї Форестіє.

Зірвав ся на рівні ноги.

— Що!... Як!... Чи то можливе?!...

І почали шукати в намітцї, в сукни, его кишенях, всюди, де дало ся. Не найшли нїчого.

ти Канчева, а відтак сам застрілив ся. Каранджутов був Македонцем і в послїднім часї не мав посади.

Льондон 7 лютого. Бальфур заявив в парляменті, що ноту голяндску і анґлїйску переслано ґуберпаторови Мільнерови, аби їх подав до відомости стоячих в поли Бурів. Чемберлєн знов сказав, що коли Шальк-Бурґер і Штайн схочуть вести переговори, то Анґлія пристане на то.

Мадрид 7 лютого. Ішпаньске правительство гадає перевести реорґанїзацию армії після пляну виготовленого ґен. Вайлєром.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Никола Мар. в В.: Коли би Ви уважно читали або бодай лиш переглядали переписку, то були би в послїдній знайшли пояснене, що єсть неврастенія. Єсть то хороба нервова, ослаблене нервів, котре проявляє ся всїляко, а буває нераз так велике, що чоловік просто з розуму сходить. Дуже часто буває, що люди хорі на нерви не можуть спати, і то їх найбільше мучить. Неврастенія єсть хоробою, на котру западають по найбільшій части люди по великих містах, де єсть аж надто богато нагоди і причин до ослабленя нервів. По селах лиш вимково і дуже рідко западають люди на ту хоробу. Після найновійших розслїдів дра Гефльмаєра, безпосередною причиною тої хороби єсть рід отруї, яка робить ся в хорім чоловіцї, отже єсть то рід самозатроєня людского тїла. Гефльмаєр доказує, що під впливом невідповідного житя, котре роздразнює і зворушає чоловіка, під впливом великого напруженя духового, сильного зворушеня, журби, клопотів, і т. п. творить ся в людскім тїлї рід якоїсь отруї, котра, скоро дістане ся до крови, викликує хвилеве ослаблене нервів. Скоро то частїйше діє ся, то настає хороба, звана неврастенією, котра проявляє ся всїляко, а від котрої може вилїчити лиш здібний лїкар і цїлковита зміна житя. Для лїпшого зрозуміня причин сеї недуги, додамо, що вже росийский учений Краінский висказав здогад, що причиною хороби, званої падавкою або епілепсиєю, або також хоробою сьв. Валентия, єсть затроєне частин мозку отруєю, яка робить ся в чоловіцї з т. зв. мочива, творива, яке знаходить ся в мочи або уринї. Він доказував, що з того мочива робить ся отруя, названа ним: „карбаміном". Скоро той карбамін дістане ся до крови а з нею і до мозку, то викликує хоробу звану падавкою. Отже щось подібного діє ся і в хоробі нервів або в невравстенії. — **Ант. Остр. в Т.:** Мусимо насамперед самі розвідати, а що за тим треба й кілька разів піти, бо годї дотичної особи зараз застати, то мусите трохи підождати. — **Чипурний:** 1) Хто хоче дістати трафіку в такім місци де ще нема нїякої, мусить внести подане на стемпли 1 К. до повітової дирекциї фінансової. В поданю мусить докладно описати місце, де мала би бути трафіка і о скілько можна предложити ще й скіц (рисунок), з котрого би можна розпізнати, в котрім місци суть иньші трафіки, що були би сусїдними для нової. В поданю треба би виказати потребу нової трафіки. Дальше треба в поданю подати докладно імя, назвиско, стан і місце проживаня особи, котра старає ся о трафіку; доказ повнолїтности (метрику уродженя) і сьвідоцтво моральности від уряду парохіяльного, а потверджене громадою. Крім того треба ще постарати ся о то, щоби уряд громадский підпер просьбу і дописав на ній, що така трафіка була би потрібна та що просячий заслугує на довірє. На виставлене письменного уповажненя треба опісля доставити стемпель на 2 К. О надане треба конче старати ся у дирекциї повітовій, бо она надає поменші трафіки; коли же би відмовила, то можна внести рекурс до краєвої дирекциї, але то звичайно не помагає нїчого, бо краєва дирекция спускає ся на повітову, котра може лїпше знати, чи такої трафіки потреба, чи нї. Більші трафіки роздають ся в дорозї лїцитациї. Як зробити таке подане — се міг би Вам порадити найлїпше хиба якийсь адвокат або може чоловік, котрий уміє робити такі поданя. — 2) До науки ческої мови знаємо лиш німецкий підручник: Lehrbuch der bömischen Sprache v. Karl Kunz. До росийскої єсть польский Plato von Reussner-a; спитайте в якій книгарни. Але росийскої мови трудно самому впучити ся, бо там инакше пише ся а инакше читає ся, а для Русина ще тим труднїйше, що баламутить ся наголосом, котрий єсть в росийскім дуже часто инший як в нашій мові і длятого найлїпше учити ся від когось, що знає росийску мову. — Від хлопця, що хоче вступити на науки до „Народ. Торговлї" або й до якого небудь купця вимагають що найменше двох кляс ґімназиї або школи реальної, та й таких вже не радо приймають. Виїмково могла би „Народна Торговля" приняти хлопця з 4-ю клясою школи народної. Поговоріть об тім з начальником філїї „Народ. Торговлї" у Вашім місци та попросїть о раду і поміч. — **Г. Л. в Перемил.:** Ми такої шевкинї не знаємо. Віднесїть ся хиба до жіночого товариства „Труд" на руки панї Герміни Шухевичевої, Львів ул. Собіщини ч. 7, напишіть яка то має бути робота та попросїть о раду. — **В. Більче зол.:** Як розвідаємо, то дамо знати. — **К. В. Б. М.:** Подивіть ся, чи Ви не поміняли льосів. Запитуєте о італяньскі льоси, а подаєте серию 11.728. Італяньскі льоси мають лиш 8.000 серий, а австрийскі мають 12.000. Може то австрийскі льоси? В сім случаю не витягнені доси; прочі так само не витягнені. Купувати льоси не варто, лїпше складати гроші до каси на процент; то річ певнїйша, з льосами то як в приповідці: „Спустив ся дїд на мід, та лїг без вечері спати". Але коли вже конче хочете, то банк Августа Шеленберґа і Сина у Львові (Schellenberg) ретельний.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: На дни 4 січня 1902 отворено в км. 73·9 шляху Гатна-Валепутна, буковиньских зелїзниць льокальних, поміж перестанком Кімполюнґ місто і стациєю Пожорітта новоурядженого перестанок особовий і місце набірне Садова для руху особового і пакункового, як також для надаваня і видаваня товару в цїловозових таборах. Відправа осіб і пакунків відбувати ся буде в поїздї за посередництвом кондукторів, відправу же товару переводити буде стация Пожорітта.

Надіслане.

— **Поручаємо усім руским родинам,** що мають письменні дїти, запренумерувати для них гарну ілюстровану для науки і забави часопись **„Дзвінок"**, що виходить два рази на місяць, а коштує тільки 6 корон на рік, Адрес Редакциї: ул. Зелена ч. 15. — Є се одинока наша часопись для дїтий, яку видає Руске педаґоґічне товариство, а редаґує єї професор др. В. Пачовский.

— **Дирекция „Днїстра"** подає до відомости всїх членів товариства і інтересованих сторін, що від 1-го н. ст. лютого 1902 р. буде товариство взаїмних обезпечень „Днїстер" і товариство взаїмного кредиту „Днїстер" урядовати **два рази** денно, то є перед полуднем і по полудни, — місто дотеперішного одноразового урядованя. — Сторони можуть полагоджувати свої дїла в тих товариствах в годинах: **від 9 рано до 12½ в полудне і від 3 до 5 по полудни в будні дни, а від 10 до 12 в полудне в недїлї і сьвята.** В инших годинах канцеляриї і каси для сторін замкнені.

— Чи ти певна, що нашийник був на тобі, як виходила з балю? — спитав.

— Так, цїлком певна, в сїнях ще дотикала я его рукою.

— Але як би ти була згубила его на улици, було би чути, як упав на камінє. Мусить бути у фіякрі.

— Так, то може бути. А маєш число фіякра?

— Нї. А ти не уважала?

— Нї.

Стояли дивлячись на себе зі страхом. Вкінци Льоазель зібрав ся.

— Іду — сказав — буду шукати цїлу дорогу, може найду.

І вийшов. Она лишила ся в балевім строю безсильна, пригноблена, прибита, сїла на крісли і дармо силувала ся зібрати гадки.

Около осьмої вернув чоловік. Не найшов нїчого.

Побіг до дирекциї полїциї, до часописий, обіцюючи нагороду, до стоваришень фіякрів, словом всюди, де лиш могла бути яка познака надії.

Она ждала цїлий день в тревозї супротив тої страшної катастрофи.

Льоазель вернув вечером пригноблений, блїдий, не відкрив нї слїду.

— Треба написати до приятельки, що ти зломила замок і дала направити, сказав. Тим способом зискаємо на часї.

Сїла і написала що муж їй приказував.

. . . .

При кінци тижня утратили цїлком надію.

І Льоазель постарівши ся о кілька лїт сказав остаточно:

— Га, треба вкінци відкупити нашийник.

На другий день взяли порожну коробку і після адреси вибитої на віку пішли до ювілєра. Той переглянув рахункові книги і сказав:

— Той нашийник не був у мене купований. Я продав лише коробку на него.

Отже почали ходити від одного ювілєра до другого, глядаючи нашийника, що нагадував би як найбільше тамтой загублений, хорі обоє з журби і непокою.

В Пале-Рояль найшли вкінци щось, що видавалось їм цїлком таким самим, як той за котрим шукали. Вартував сорок тисячів франків. Цїну купна знижено їм до трийцятьох шістьох тисячів.

Отже попросили ювілєра, аби не продавав того нашийника до трех днїв і поставили условє, що на случай, коли би перший найшов ся до кінця лютого, прийме его назад за трийцять чотири тисячі.

Льоазель мав цїлого маєтку вісїмнайцять тисячів франків, унаслїджених по вітци. Решту треба було дозичити.

І позичав де удало ся, тут тисяч франків, там пятьсот, там знов пять — три люідори. Виставляв векслї, приймав найтяжші з'обовязаня, запізнав ся з найгіршими лихварями. Виставляв на небезпечність цїлу свою будучність, клав підписи на зобовязанях, не будучи певним, чи буде міг вивовнити їх з честию і затревожений непевностию о будучність, чорною нуждою, котра мусїла над ними нависнути, привиджуючи всї жертви фізичні і всї моральні муки, пійшов по новий нашийник, складаючи в конторі ювілєра трийцять шість тисяч готівки.

Коли панї Льоазель відносила нашийник приятельцї, та зробила їй докір:

— Треба було скорше менї віднести, атже я могла его потребувати.

Не отворила коробки, чого найбільше побоювала ся панї Льоазель. Коли би побачила зміну, що погадала би? що сказалаби? Не уважалаби єї простою злодійкою?

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).